

Vladimir İlyiç Ulyanof-Lenin

V.I.Lenin Makaleleri

Lenin'in yaşamı, 22 Şubat 2006 tarihli Kurtuluş Yolu Gazetesi'nden alınmıştır.

LENİN

Elem bedenimizi istila etmiş,

Anıt kabre

taşidik

Lenin'in bir parçasını—

cesedini.

Ama hiçbir çürüme silemez—

ve asla silmeyecek—

Lenin'de en önde geleni—

davasını.

Ölüm,

kınına sok

orağını!

Bu hüküm

hiç aldatmayacak.

Böyle bir ruh

hiçbir göğe sığmayacak:

Lenin—

yaşadı,

Lenin—

yaşıyor,

Lenin—

hep yaşayacak.

Vladimir Mayakovski, 1924

İnsanlık büyük devrimci Lenin Usta'yı 21 Ocak 1924'te kaybetti. Lenin'i "Usta" yapan özellikler saymakla bitmez. Kısa ömrüne pek çok teorik-pratik eser sığdırdı. Üstün kişisel özelliklerini bir yana bırakırsak, başta büyük bir teorisyen olduğunu görüyoruz. Dogmatik değildi Lenin Usta. Marks-Engels Ustalar, **"Öğretimiz bir dogma değil, tersine bir eylem kılavuzudur"** demişlerdi. Lenin, Marks-Engels Ustaların öğretisini en iyi özümlemiş öğrenci oldu. Marksizmi geliştirdi, kendi dönemine ve kendi toprağına uyguladı, kanıtladı. Kıvılcımlı Usta, **"Leninizm Nedir?"** adlı makalesinde şöyle yazıyordu:

"Bugün hangi milletin hangi sınıfından olursa olsun, azıcık düşünmeyi bilen her kişi: Marks-Engels'ten sonra, Lenin'i okumak zorundadır. Hatta, kestirme yoldan duru kavrayışa ulaşmak isteyen kişi, Marks-Engels'i Lenin'den okur. Çünkü, Marks-Engels'te az çok soyut olan perspektifler, Lenin'de; somut pratiğin mihenk taşına vurularak uygulanmış ve geliştirilmiştir. Tohumu güç tanıyanlar, ağacını daha kolay tanıyabilirler."

Lenin, hem teorik, hem pratik büyük bir miras bıraktı insanlığa. Kapitalizmin ileri aşaması Emperyalizmi ve kapitalizmin eşitsiz gelişim kanununu açıkladı; geri ülkede sosyalizmin mümkün olabileceğini, tek ülkede sosyalizmin kurulabileceğini kanıtladı; diyalektik ve tarihsel materyalizme saldırıları göğüsledi; Marksizmde sağ ve sol sapmaları çürüttü; emperyalist savaşı önceden görerek nasıl tavır alınması gerektiğini yığınlara öğretti; devrim güzelsanatının inceliklerini sergiledi; bütün bunları Ekim Devrimi ve sosyalizmin inşası ile taçlandırdı. Lenin'in insanlığa verdiği en büyük hediye, halkın örgütlenmesi ve devrime hazırlanması oldu. Evrensel Devrimci Parti ve yığın örgütlerinin örgütlenme ilkelerini ortaya koydu Lenin Usta. Zaten bu örgütlenme, parti manivelası ve buna bağlı harekete geçen yığın örgütleri olmasaydı devrimi başarıya ulaştırmak ve iktidarı koruyabilmek mümkün değildi.

Bu yazımızda Lenin Usta'nın **"İşçi Sınıfı birliğinin en ileri şekli"** dediği evrensel İşçi Sınıfı Partisinin nasıl olması gerektiği konusunda Marksizme yaptığı katkıları ele alacağız.

İşçi Sınıfının Devrimci Örgütü: Parti

Kapitalist toplumda iki modern sınıf vardır: **Burjuvazi ve İşçi Sınıfı**. Burjuvazi, feodalizmi yıkarken devrimci idi. Kapitalizmin rekabetçi döneminde ilericiliğini sürdürdü. Ancak, kapitalizm geliştiği ölçüde “kendi mezar kazıcısı” İşçi Sınıfının da geliştiğini gördü. “Devrimci barutunu” tüketti; emperyalizm dönemi ile birlikte gericileşti. Geriye, halk yığınlarına önderlik edecek tek bir devrimci sınıf kaldı: İşçi Sınıfı. Koca Marks, “**İşçi Sınıfı sosyalist olursa her şeydir, sosyalist değilse hiçbir şey değildir**”, demişti. Lenin, bunu “**İşçi Sınıfı örgütlü ise heptir, örgütsüz ise hiçtir**” diyerek tamamladı. “**Demek İşçi Sınıfı için Sosyalist olmakla Örgütlü olmak birbirinden ayrılmaz bir gerektir**” (H. Kıvılcımlı, Devrim Zorlaması ve “Devrimci” Zortlaması, 1970). Örgüt deyince ilk akla gelen, İşçi Sınıfının siyasi iktidar savaşı yapan örgütü, **İşçi Sınıfı Partisi** idi.

Lenin’den önce örgütlenmede iki uç eğilim göze çarpıyordu. Bunlardan biri Avrupa’dan esen rüzgârlardan etkileniyordu. Marksizmin anavatanı Almanya’da revizyonist **Eduard Bernstein**’ın (1850-1932) etkisi hakimdi. Bernstein, sosyalizmin “*doğum sancılarını azaltacak*” (Marks) girişimleri bir yana bırakıp, bunalımlar ve devrimler olmaksızın kapitalizmden sosyalizme geçilebileceğini savunuyordu (“Evrimci Sosyalizm”!). Bernştayncıların amaçları işçi sendikalarının büyümesi, iş yasalarının düzelmesi, seçmen yığınlarının genişletilmesi, parlamentoda güçlü temsil, sosyalist gazetelerde tiraj artışı gibi reformlardı sadece. Bu düşüncenin hâkim olduğu “sosyalist” partiler, sadece parlamentodaki “sosyalist” milletvekillerinin destekçisiydi. İşçi Sınıfını devrime götüremezdi. Götüremedi de... Aslında İşçi Sınıfını gerçek hedefinden saptıran burjuva partileriydi. İşçi Sınıfını devrime götürmek bir yana, Ekim Devrimi sonrasında Almanya’da olduğu gibi, devrimi baltalayacaklardı.

Bernştayncı revizyonizm, Rus “Marksistlerini” de etkilemiş, hatta Bernştayncı revizyonistlerin de bile gerisine düşürmüştü. Ekonomik mücadele sonucu, kapitalizmin ilerlemesiyle “kendiliğinden” sosyalizme geçileceğini savunuyorlardı. Dolayısıyla Çarlık için bir tehlike oluşturmuyorlardı. Bu, Marksizmi sadece sınıf mücadelesi ile sınırlamak, Marksizmi budamak, güdükleştirmek, burjuvazi tarafından kabul edilebilir hale getirmektir. Revizyonizmden etkilenen Rus Marksistlerinin parti anlayışları da çok geriydi. Örneğin, 1898’de yapılan ilk parti kongresinde ne program, ne de tüzük ele alınmıştı. Partinin program ve tüzüğe ihtiyacı yoktu, onlara göre. Program ve tüzük tartışmaları Lenin’in büyük çabasıyla, 1903’teki 2. Parti Kongresi’nde tartışılabilirdi ancak. Kongre öncesinde “**Partimizin Bir Program Taslağı**” başlıklı makalesinde Lenin şöyle diyordu:

“Hareketimizin acil görevi bugün artık şimdiye kadarki dağınık ‘amatörce’ çalışmanın geliştirilmesinde değil, birleşmede, örgütlenmede yatmaktadır. Bu adımı atmak için, bir programa ihtiyacımız var; program temel görüşlerimizi formüle etmeli, önümüzdeki siyasi görevleri tam tamına saptamalı, ajitasyon çalışmasının çerçevesini çizen en yakın talepleri

göstermeli, ona bütünlük vermeli, o bununla genişlemeli ve derinleşmeli...dir”

Diğer uç eğilimi ise bir tür köylü ya da küçükburjuva sosyalizmi diyebileceğimiz **Narodnikler**(Halkın Dostları) temsil ediyorlardı. Bunlar çarlık despotizmine karşı mücadele veren ve sömürden gözünü açamayan yoksul köylüleri temsil eden bir eğilimdi. Gizli, sıkı bir örgütlenmeleri vardı. Çara, çarın bakanlarına, bürokratlara suikastlar düzenleyen uçkun devrimcilerdi. Cesur, kahraman kişilerdi. Bu özelliklerine Lenin de saygı gösteriyordu. (Lenin’in ağabeyi de Narodnikler içinde yer alan ve çara suikast düzenlemekten idam edilmiş bir devrimciydi.) Ancak, Narodnikler Marksizmden, İşçi Sınıfından bhaberlerdi. Eski Rus köylülerinin “mir” denilen kolektif geleneğini esas alıyorlardı. Örgüt anlayışları çok dardı. Örgüte önem veriyorlar ama örgütü bir komplo örgütüne indiriyorlardı. İşçi Sınıfına dayanmayan bir örgütlenme içindelerdi. Lenin’e göre böylesine dar ve sınıfa dayanmayan bir örgütlenmeyle devrim yapmak mümkün değildi. Üstelik küçükburjuva yığınları içinde yer alan köylülük, devrim yapma gücünde bir modern sınıf değildi. Köylülükten kaynaklanan sosyalizm, çok çok, bugün var yarın yok, bir Küçükburjuva Sosyalizmi olabilirdi. İktidar yerli yersiz şiddet uygulayarak değil, ancak örgütlü milyonlar ile düşürülebilirdi. Çarın, bakanların öldürülmesi iktidarın ele geçirilmesini getirmiyordu. Çar gidiyor, başka bir çar geliyor; bakan gidiyor, başka bir bakan geliyordu. Dolayısıyla, şiddeti esas alan, dar küçükburjuva örgütlenmesi de yetersizdi, Lenin’e göre.

Lenin her iki uç eğilimi de kıyasıya eleştirdi. Kendi örgüt anlayışını ortaya koydu. Devrimci eylem için devrimci örgüt şarttı. Lenin Usta bu iki eğilim hakkında, **“Ne Yapmalı?”** adlı eserinde şöyle yazıyordu:

*“(...) Bu çabalar iki yönde ortaya çıktı. Bazıları dedi ki: işçi kitleleri henüz devrimciler tarafından ‘dayatılan’ böylesine kapsamlı ve devrimci görevleri ortaya atmamıştır, Onlar henüz **acil** politik talepler için mücadele etmeli, ‘işverenlere ve hükümete karşı ekonomik mücadele’ yürütmelidir (yığın hareketinin ‘ulaşabileceği’ bu mücadeleye ise doğal olarak en az eğitilmiş gençliğin ‘ulaşabileceği’ bir örgüt uygun düşmektedir). ‘Yavaş yavaş’ teorisinden uzak başkaları ise şöyle diyorlardı: ‘Politik devrim’ gerçekleştirilebilir ve gerçekleştirilmelidir ama bunun için proletaryayı zorlu ve sıkı bir mücadeleye eğitecek güçlü bir devrimciler örgütüne kesinlikle gerek yoktur; bunun için ‘ulaşılabilir’ olan ve hepimizin bildiği sopayı elimize almak yeter. Allegorik konuşmayı bir yana bırakırsak, genel grevi hayata geçirmemiz, ya da işçi hareketinin ‘ağırkanlı’ seyrini ‘sarsıp uyandırıcı terörle’ kamçulamamız yeterlidir. Biri oportünist, diğeri ‘devrimci’ olan bu iki eğilim, egemen amatörlük karşısında teslim bayrağını çekiyor, ondan kurtulmanın mümkün olduğuna inanmıyor ve önümüzdeki ilk ve en acil görevi anlamıyor: Politik mücadelede enerji, dayanıklılık ve sürekliliği güvenceye alabilecek bir **devrimciler örgütünün** kurulması.”*

Lenin, aynı eserinde, bu devrimciler örgütü ile ilgili en genel görüşlerini şöyle koyuyordu:

“(...) Buna karşılık devrimciler örgütü, her şeyden önce ve esas olarak, mesleği devrimci faaliyet olan kişileri kapsamalıdır. Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, birinin ya da diğerinin mesleği arasındaki farklar bir yana, **işçilerle aydınlar arasındaki her türlü fark tamamen ortadan kalkmalıdır**. Bu örgüt çok geniş tutulmamalı ve mümkün olduğunca gizli olmalıdır.”

Lenin'in parti anlayışını kısaca özetlemeye çalışalım.

Nasıl Bir Parti?

İşçi Sınıfı Partisi, sadece İşçi Sınıfını değil tüm toplumu sömürüden kurtaracak partidir. Dolayısıyla sadece işçilerden oluşmaz. Sırf işçilerden oluşan bir İşçi Sınıfı partisini savunmak, bir tür sınıf körlüğüdür. Kaldı ki, İşçi Sınıfı da homojen bir topluluk değildir. İşçi Sınıfı içinde uzman işçi de, ustabaşı da, tarım işçisi de, hizmet işçisi de, sanayi işçisi de vardır. İşçi Sınıfı bunların tümünü temsil eder. **İşçi Sınıfı Partisi, İşçi Sınıfının en genel, en ileri, en sağlam elemanlarının teorisini ve pratiğini temsil eder**. Toplumdaki tüm sosyal sınıf ve tabakalar içinde yer alan tüm hoşnutsuzları ve devrimcileri temsil edebilmelidir. Başka deyişle, İşçi Sınıfı Partisi tüm devrimcilerin partisi olmalıdır. Zaten İşçi Sınıfı partisinin doğru çizgisi, diğer toplumsal sınıf ve tabakaların devrimcilerini cezbedecektir. İşte gerçek İşçi Sınıfı Partisi böylesine büyük bir kitlesel potansiyele sahiptir.

Üyelik: Kitlesel potansiyeli böylesine yüksek olan İşçi Sınıfı Partisinin üye kadrosu dar mı dardır. Mesleği devrimcilik olan üyeleri (Profesyonel Devrimcileri) içerir. “Devrime sadece boş akşamlarını değil, bütün hayatlarını adayan insanlar yetiştirilmelidir”, diyordu Lenin (Hareketimizin Acil Görevleri). Bu devrimciler halk yığınları içinde “okyanusta su damlası” gibidirler (Lenin). Parti aynı zamanda bir okuldur. Bu okulda her bir parti üyesi devrimci mücadele içinde pişerek çelikleşir, bir halk şefi niteliği kazanır. **Statik karakteri**, yani güç durumunda kırılmama, dayanma özelliği gelişir. Aynı zamanda **dinamik karakter** kazanır. Aktif, girişimci, yaratıcı, uyanık, sonuca varmada kararlı bir karakter edinir. Parti üyesinin bir yandan devrimci çalışma içinde olup, diğer yandan küçükburjuva yaşamın cazibesine kapılması büyük çelişkidir. Parti üyeleri, özellikle de yöneticiler, “tatlı hayat” peşinde olmamalı, halk çoğunluğunun yaşam biçimini sürdürmelidir. Dolayısıyla küçükburjuva hastalıklardan arınmalıdır parti üyesi. Böylesine gelişmiş olmalıdır İşçi Sınıfı Partisi üyeleri. Parti üyeleri arasında köken farkı bulunmaz. Özellikle işçilerle aydınlar arasındaki farklar tamamen ortadan kalkar. **İşçi aydınlaşmalı, aydın işçileşmelidir**, parti içinde. Her üye İşçi Sınıfı Partisinin bir neferidir, eşittir. Parti içinde konumu ne olursa olsun, hiçbir üst görev hiçbir üyeye ayrıcalık getirmez. Üst görevlere ulaşmak kuru kıdem ile olmaz. Yetki ve sorumluluk hiyerarşik yapı içinde bilgiye, kıdeme (tecrübeye) ve

gösterilen gayrete, sarf edilen enerjiye göre verilir. Parti üyesi günün her anı Partisini, Devrimi, Sosyalizmi düşünür ve ona göre davranır hale gelir. Bütün bunlar bir yana, Lenin Usta'nın üyelik konusunda yaptığı en büyük katkı, parti üyesi olabilmek için, parti programını benimsemenin ve yaymanın yetmeyeceği, asıl önemli olanın parti organlarından birinde aktif görev almak ve düzenli aidat ödemek olduğu şartıdır. Organ çalışmalarına katılmayan üye safradır, atılır. Lenin'in 1903'teki II. Parti Kongresi'nde mücadele ettiği "tatlı su sosyalistleri" ise üyelik için kişinin parti programını benimsemesini yeterli görüyorlardı. Önüne gelen sempaticanı parti üyesi sayan, partiyi şekilsiz, örgütsüz bir kuruluş haline getiren bu geri görüş 1903'te Lenin sayesinde yenildi. Lenin'e göre üyelerin her biri hem gündelik işlere, hem de silah elde savaşa hazır, özverili, alçakgönüllü, dikkat çekmeyen, kendini devrime adanmış erler olmalıydı. Kariyerizm (mevki hırsı), yoldaşlığı zedeleyen, partiden atılmayı gerektiren ağır bir suçtu. Bu kişilik özellikleri mücadele içinde pişerek kazanılır ve güçlenirdi. Parti, her üyenin niteliğini bilmeli, her birinin çalışmasını tek tek izlemeli ve onlar için kefil olmalıydı.

Organ: Parti, aşağıdan yukarıya doğru yetki ve sorumluluğu artan ve gittikçe dar bir yapı gösteren, hiyerarşik bir organlar bütünüdür. Organların işleyişinde **demokratik merkezîyetçilik** geçerlidir. Altındaki her organ, üst organa bağlıdır. Parti çizgisini en tepedeki **Parti Merkez Organı** çizer. Parti kararları aşağıdan yukarı gelen bilgilerle oluşur. Gerek organların merkeze karşı sorumluluğu, gerekse merkezin bilgi sahibi kılınması ve doğru kararlar alabilmesi demokratik merkezîyetçilik sayesinde olur. Alınan parti merkez kararları tüm alt organlar için emirdir. Uyulması zorunludur. Karar oluşumunda azınlık çoğunluğa uyar. Her üye parti organlarından birinde canlı, istekli ve disiplinli görev alan kişidir. Herhangi bir birimde üç kişi varsa, bunlar bir organ oluşturabilir. Parti bir canlı organizma gibidir. Bir bütündür. Hiyerarşik yapıda olan bu canlı organizmadaki tüm organlar birbiri ile bağıntılıdır. Bu bütünün parçasıdır. Ama aynı zamanda her organ bağımsız bir birimdir. Lenin, partiyi büyük bir makineye benzetir. Her parti üyesi bu makine içinde görev alan bir çarktır, bir vidadır. Tek bir vidanın ya da çarkın eksikliği, tüm makinenin çalışmasını önleyebilir. Bu anlamda, her parti üyesi partinin bir bütün olduğunu, tüm parti örgütünün çalışmasının kendi çalışmasına bağlı olduğunu kavramalıdır. Öte yandan, her parti üyesini tanımak, yeteneklerini bilmek ve ona göre görev vermek gerektir. Parti her militanın önünü açmalı, gelişmesini sağlamalıdır. Organın canlılığı, gerek parti içinde, gerekse yığınlar içinde öncülüğü ile ölçülür. Organ ya da organlarda her üye eşittir. Her üyenin sonsuz eleştiri hakkı vardır. Oy hakkı ise tektir. Alınan karar organın eseridir ve karara tüm üyelerin gönüllü olarak uyması şarttır. Organ dışı eleştiri kabul edilemez. Organ belli bir düzen içinde toplanır. Gündemli toplantılarda tartışmalar belli bir disiplin içinde, yapıcı, ilerletici bir biçimde yürütülür. Organ toplantılarında gevezeliğe; boşuna, yıpratıcı, ilerletici olmayan, kısır küçükburjuva keçiliklerine, kariyerist didişmelere yer verilmez. Bürokratça davranışlardan uzak durulur. Mayakovski'nin Sovyet bürokratizmi ile alay ettiği ve Lenin'in de beğendiği aşağıdaki şiiri,

parti üyeleri için de ders niteliğindedir.

HEP TOPLANTILAR

Gece henüz dönüyor tan atımına,

her gün görüyorum, telaş içinde

kimi başkanlıktan,

kimi partiden,

kimi eğitimden,

kimi bakanlıktan,

millet dağılıyor devlet dairelerine.

Binadan girer girmez içeri,

yazışmalar yağıyor bir kağıt yağmuruyla:

seçilip elli kadarı -

bunlar en önemlileri! -

toplantılara dağılıyorlar memurlar.

Başvuruyorsunuz:

“Acaba kabul buyuramazlar mı?

Kaç zaman oldu gelip gitmekteyim.” -

“Ivan Vanıç arkadaş toplantıya gittiler -

Teo* ve Gukon** birliğindeler.”

Yüz basamağı çıkıyorsunuz.

Kararmış dünya. Yine:

“Bir saat sonra emrettiler sizi.

Toplantıdalar:

Bölge Kooperatifi tarafından

mürekkep şişeleri alma işi.”

Bir saat sonra:

ne bir yazıcı,

ne bir sekreter kız -

duvar:

22 yaşın altında herkes

komsomol toplantısında.

Yeniden tırmanıyorum taa gece üzeri

yedi katlı yapının son katına.

“Ivan Vaniç arkadaş geldi mi?”

“A-be-ce-de-e-fe-ge-ze komitesi

toplantısında.”

Çıldırılmış halde

dalıyorum

toplantıya bir çiğ gibi,

yabanıl ilençler savura savura önüm sıra.

Ve bakıyorum:

yarım insanlar oturuyor.

Hay iblisin işi!

Ya nerede bunların öbür yarıları?

Boğazlamışlar mı!

Öldürmüşler mi!

Haykırıyorum, çırpınıp.

Ürkünç manzaradan usum aksıyor.

Ve işitiyorum

En dingin sesini bir yazıcının:

“Onlar iki toplantıya birden katılıyor.

Herkes

günde yirmişer toplantıya

yetişmek zorunda.

İkiye bölünmek gerekiyor ister istemez.

Bele kadarı burada,

kalanıysa

orada.”

Galeyan içinde uykusuz

eriyorum sabaha.

Erken şafağı bir düşünlemlerle karşılıyorum:

“Ah bari

son olsun

düzenlense bir toplantı daha

kökünü kazımaya dair bütün toplantıların!”

*Teo: Merkez Siyasal Eğitim Komitesi Tiyatro Bölümü

**Gukon: Tarım Komiserliği Alt Üretimi Genel Müdürlüğü

Disiplin. İşçi Sınıfı Partisi **“demir disiplinli”** (Lenin) bir örgüttür. Demir disiplin askercil disiplin (körü körüne itaat) anlamına gelmez. Partide “demir disiplin” denilerek üyelerin inisiyatifi, girişim gücü, yaratıcılığı köreltilemez. Tersine geliştirilir. İşçi Sınıfı Partisinin yığınlar için otorite olabilmesi, yiğitçe, özverili mücadeleye; yığınlar içinde erimeye; doğru önderliğe bağlıdır. Lenin **“Sol” Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı** adlı eserinde, bu konu hakkında şöyle yazar:

“İşçi Sınıfının devrimci partisinin disiplinini pekiştiren nedir? Bu disiplini denetleyen, ona destek olan nedir? İlk İşçi Sınıfı öncüsünün bilinci, devrim yolunda fedakârlığı, kendine hâkimiyeti, feragat duygusu, yiğitliğidir. İkincisi, en geniş anlamıyla emekçi yığınlarla ve başta İşçi Sınıfıyla ama işçi olmayan emekçi yığınlarla da bağlar kurma yeteneği, onlara yaklaşma ve onların içinde erime yeteneğidir. Üçüncüsü, bu öncünün siyasal yönteminin doğruluğudur; büyük yığınlara, kendi deyimleriyle buna inanmış olmaları koşuluyla siyasal stratejisinin ve taktiğinin doğruluğudur. Eğer (...) bu koşullar sağlanmamışsa, bu partide disiplin kurulamaz ve o disiplini yaratmak için gösterilen çabalar boş sözlerden ve yapmacık davranışlardan öteye gidemez; ama öte yandan, bu koşullar hemen birden oluvermez, uzun çalışmalarla, çetin deneyimlerle hazırlanır; hazırlanışı ancak gerçekten yığinsal ve gerçekten devrimci bir hareketin pratiğine bağlı olarak oluşan, dogma olmayan, doğru bir devrimci teoriyle kolaylaştırılır”

Kapitalist toplumda, kapitalist sömürden nasibini alan küçükburjuva yığınları sürekli İşçi Sınıfı içine akarlar. Ancak küçükburjuva hastalıklarından bir anda sıyrılamazlar. Parti üyeleri küçükburjuva hastalıklara (kapris, hırs, kariyerizm, dedikodu, küçük hesap vb. ıllıklar) karşı bağışık kılınmalıdır. **Küçükburjuvalık çok laf, az iş demektir. Gerçek sosyalistlik ise az laf, çok iş gerektirir. “Gerçek sosyalist sözleriyle değil, eylemleriyle sosyalist demektir”**, der Lenin Usta. **“Daha az tumpuraklı söz, daha çok günlük iş, daha az siyasi gevezelik”** der. Partide disiplinin temel unsuru çalışmaktır, çalışırken öğrenmektir. Durmak, atalet, partiye disiplinsizlik getirir. Kişicil horoz dövüşleri alır yürür. Kişicil horoz dövüşlerini önlemenin bir yolu da partide İşçi Sınıfı kökenli üyelerin, üretmenlerin ağır basmasıdır. Ancak bu sırf işçilik diyebileceğimiz **uvriyerizm** hastalığına veya aydın düşmanlığına varmamalıdır. Çünkü İşçi Sınıfına bilinç aydınlarca taşınır. Disiplin için **parti tüzüğü** de temel unsurdur. Tüzük ana örgüt prensiplerini verir. Basit, açık, hemen kavranabilir, kısa ve kesindir. Aşırı hukuki laf kalabalığı içermez. Partiyi küçükburjuva hastalıklara, hainliklere, provokasyonlara karşı korur. Parti içinde hizipleşmeleri önler. Partide hizipleşmeye kesinlikle izin verilemez. Çünkü parti içinde **“Fraksiyon = Provokasyon”**dur (Kıvılcımlı). Hizipçilik, partiden **“hemen ve kesin ihraç edilme”** ile cezalandırılmalıdır (Lenin). Disiplin için gerekli diğer bir şart yoldaşlıktır. Disiplin karşılıklı güvene, gerçek yoldaşlık ilişkilerine dayanır.

Eleştiri-Özeleştiri. Gerçek yoldaşlık ilişkilerinin kurulmasında temel şarttır. Ayrıca, parti için durmak ölüm, hareket esastır. Hareket kaçınılmaz olarak hatalar da getirecektir. Önemli olan hataların tekrar etmemesidir. Bunun için ilaç eleştiri-özeleştiri mekanizmasıdır. Eğer özeleştiri olmazsa, yanlışlar ortaya konulamaz ve tekrarı önlenemez. Lenin Usta, **“İnsanın kendi siyasi yanlışını mertçe ve dürüstçe itiraf etmesi bile kendi başına politik bir büyük eylemdir”**der. Kişinin hataları görebilmesi, başkalarını eleştirebilmesi için kendini de eleştirmesi şarttır. Başkasını eleştirebilen kişi kendini de geliştirmek zorunda kalacaktır. Kıvılcımlı Usta'nın dediği gibi:**“Uyarmak için uyanmalı, uyanmak için uyarmalı.”**

Kitlesellik. Parti fildişi Babil kulesinde değil, yığınlar içinde olmalıdır. Halk yığınlarının nabzını tutabilmeli, güvenini kazanabilmelidir. Okyanusta damla kadar azınlıkta olan parti üyeleri halk yığınlarına seslerini nasıl ulaştıracak, parti nasıl kitleleşebilecektir? Tek başına dar devrimciler örgütü milyonları peşinden sürükleyerek devrimi başaramaz. Herhangi bir şekilde iktidarı olsa bile bunu koruyamaz. Partinin milyonları sürüklemesi yığın örgütleriyle olur. Yığın örgütleri mümkün olduğunca geniş halk yığınlarını kapsayan sendika, meslek örgütü, dernek, kooperatif vb. örgütlerdir. Genel olarak partiden bağımsızdırlar. İçlerinden çok azı doğrudan partiye bağlı olabilir. Parti bütün bu farklı alanları değişik yığın örgütlerini yönlendirecek bir otorite olmalıdır. Tıpkı bir orkestra şefi gibi yığın örgütlerini uyum içinde yönetebilmelidir. Parti motorsa, yığın örgütleri yığınlar ile parti arasında bağ kuran volan kayışlarıdır (hareket ileten kayışlardır) (Stalin). Parti ve yığın örgütleri bir bütündür. **Parti militanları, yığın örgütlerini parti çizgisine sokan halk şefleridir.** Bu halk şefleri yığın örgütlerini gönül rızasıyla parti çizgisine çeker. Aynı zamanda partiye militan devşirilen okullardır, yığın örgütleri.

Parti Pratiği: Ajitasyon-Propaganda-Örgütlenme. Parti çalışması üçü de birbirinden ayrılmayan ajitasyon-propaganda-örgütlenme üçüzüne dayanır. Devrimci mücadele ruhu halka böyle verilir. Ajitasyon, bir bakıma yığınların sarsılarak uyandırılmasıdır. Propaganda uyanan yığınların bilinçlendirilmesi, sömürüden kurtuluş yolunun gösterilmesidir, sosyalist teori ile donatılmasıdır. Ajitasyon ve propaganda örgütlenme ile taçlanmadıkça yetersiz kalır. Ajitasyon hem ekonomik, hem siyasi olabilir. Ekonomik ajitasyon **“İşçi Sınıfının tüm ekonomik mücadele eylemlerine, işçiler ile işverenler arasındaki iş süresi, ücret, çalışma şartları vb. çalışmalara katılmaktan ibarettir”**, der Lenin. Özetle, işçi yaşamının, halkın günlük sorunları üzerine yoğunlaşmaktır. Siyasi ajitasyon ise düzenin pisliklerini halkın gözünde sergilemektir. Ancak ajitasyon yeterli değildir. Nasıl bir ajitasyon sorusunu sormamız gerekir. Ajitasyondan ajitasyona fark vardır. Burjuvazi de kendine göre ajitasyon yapar. Lenin II. Parti Kongresi'nde (1903)**“ajitasyonda kalıcılığı sadece doğru teorik çözüm sağlar”** diyordu. Ne Yapmalı'da ise**“devrimci teori olmadan devrimci pratik de olamaz”** diyordu. Propaganda için de doğru teori şarttır. Lenin **“propagandamız, becerikli propagandacılar olduğumuzdan değil,**

söylediklerimiz gerçek olduğu için başarılı oldu”, diyordu. Teori kofsa örgütlenme de koftur. Örgüt, bir bakıma, teorinin pratiğe uygulanmasıdır. Örgütlenmede hedef, başta İşçi Sınıfı olmak üzere üretim yapan halk kesimlerinin örgütlenmesidir. Örgütlenmede halka güvenmek şarttır. Parti halk yığınlarının devrimci içgüdüsünü görebilmelidir. Parti yığınlar için öğretmendir, ama aynı zamanda yığınlardan öğrenerek kendini geliştirir. Dolayısıyla parti sadece yığınlara komut verir görünümde olmamalıdır. Emekçilerin güveni böyle kazanılır.

Parti için başarı hemen gelivermez. Parti, **dirençli ama esnek**, gerektiğinde kayıp vermeden çekilen, gerektiğinde saldıran, legal ve illegal mücadeleyi gerektiği gibi bütünleştiren, şabloncu olmayan diyalektik düşünüp davranabilen, en tepeden alttaki üyesine kadar, her an her şeye hazır bir yapıda olmalıdır. Ancak böyle bir parti yığınları başarıya taşıyabilir. Parti, halk yığınlarını ordu kabul edersek, bu ordunun genelkurmayıdır (Stalin). Partinin görevi devrimden sonra da sürecektir. Hatta daha da yoğun bir şekilde, taa ki sınıfsız topluma ulaşana kadar.

İnsanlık Lenin’i Neden Hep Sevecek?

“Bize bir devrimciler örgütü verin, Rusya’nın altını üstüne getirelim”, diyordu Lenin Usta, daha mücadelesinin başlarında. Öyle de oldu. Lenin parti öğretisini hayata geçirdi. Tezlerinin doğru olduğunu kanıtladı. Ne var ki, kendisinden sonra gelenler Leninist ilkeleri unuttular. Hainliğe varan bu unutkanlığın sonucunu bugün yaşıyoruz. Ve bugünkü durum Lenin Usta’nın değerini binlerce kat artırıyor.

Yoldaşı Stalin, Lenin’in ölümünden beş gün sonra, 26 Ocak 1924’te yaptığı konuşmada, ezilenlerin yüzyıllar boyunca sömürüye karşı çıkışlar yaptığını ama yenildiklerini, sadece Lenin’in ülkesinde işverenlerin ve toprak ağalarının sömürsünün sonlandırıldığını vurguladıktan sonra şunları söylüyordu:

“Yoldaşlar, bildiğiniz gibi ve bugün tüm dünyanın da kabul ettiği gibi, bu büyük mücadeleyi Yoldaş Lenin ve onun Partisi örgütledi. Lenin’in büyüklüğü, her şeyden önce, Sovyet Cumhuriyeti’ni kurarak bütün dünyanın ezilen insanlarına kurtuluş umudunun yitirilmediğini, toprak ağalarıyla işverenlerin egemenliğinin sonsuza kadar sürmeyeceğini, işçilerin egemenliğinin kendi çabalarıyla kurulabileceğini, işçi egemenliğinin cennette değil, bu dünyada kurulması gerektiğini göstermesi olmuştur. Yaptıklarıyla bütün dünya işçi ve köylülerinin yüreklerindeki kurtuluş umudunu alevlendirmiştir. İşte bu yüzden Lenin işçiler ve ezilen, sömürülen kitleler için en çok sevilen ve sayılan kişi olmuştur.”

İşte bu yüzden hep sevinecek Lenin Usta...

Yazımızı Mayakovski’nin V.I. Lenin Destanı’ndan aktardığımız bir bölüm ile bitiriyoruz.

V. İ. LENİN

Vaktidir

başlıyorum

Lenin'i anlatmaya.

Fakat

dinmiş değil

içimdeki acı

Vaktidir

çünkü

o onulmaz tasa

bilinçli

apaçık

bir sancıya dönüştü.

Onun sloganlarını

bir kasırga gibi

yeniden

yaymanın vaktidir.

Bize göre değil

gözyaşı selleri akıtmak

O şimdi

herkesten daha çok

yaşıyor.

Aklımız

gücümüz

ve silahımız olarak.

İnsanlar kayıklara benzer

karada olsalar da.

Yaşarsın

ömrünü

ve bir sürü

pislikler

deniz kabukları

yapışır bordana.

Ve sonra

geçilince azgın fırtına

oturursun

güneşin altına

ve arınırsın

yosunların

yeşil sakalından

ve meduzaların

yapışkan balgamından.

Ben

Lenin'le

arındırıyorum kendimi.

Daha

daha ötelere

varmak için devrimin.

Korkuyorum

düzerken

bu mısraları alt alta

bir çocuk

iki yüzlülükten

nasıl korkarsa.

Çelenkler

süslüyor başını

Korkuyorum

kapanır diye

Lenin'in

kocaman

gerçek

bilge

ve insan alını.

Korkuyorum

kirletir diye

geçit törenleri

anıt kabirler

ve kalıplaşmış

saygı duruşları

Lenin'in sadeliğini.

Titriyorum

gözbebeğimin

üstüne titrer gibi

üstüne

Lenin'in.

Onu

tumturaklı

ağıtlardan

esirgemek için

Ve kalbim

yaz diyor.

Görevin bu senin.

.....

Sözcükleri

hatta

en önemlilerini bile

kullanırsız alışkanlıkla.

Onlar da

yıpranır giderler

giyecekler

gibi.

Fakat ben

en yücesini

sözcüklerin

PARTİ

sözcüğünü

yeniden

yükseltmek istiyorum.

Birey!

Ne saçma şey!..

Bireyin sesi

hafiftir

cıvıltıdan bile.

Kim işitir onu?

Karısı mı?

Belki.

Tabii o da

çarşıda değilse.

Parti!

Milyonlarca sesin

oluşturduğu

bir kasırgadır bu.

Yerle bir eder

düşman tabyalarını

bu kasırga.

Top gümbürtüsü

kulak zarını

nasıl yırtarsa.

Vay haline

yalnız kalanın

Her zorba

efendisidir artık.

İki güçsüz bile

ezer onu

bir araya

geldiler mi.

Ama güçlerimizi

Partide birleştirdik mi

Pes eder düşman

keser sesini.

Parti

milyonlarca parmaklı

bir eldir.

Korkunç bir

yumruk olur

sıkıldı mı.

Birey!

Ne saçma şey!

Yalnız adam

ne kadar hünerli

olursa olsun

yirmi beş otuz santimlik

bir kütüğü bile

yerinden oynatamaz,

beş katlı bir ev

şurda dursun

Parti

milyonlarca

omuz demektir.

birbirine

sıkıca kenetlenmiş.

Dayanarak

ve güç vererek

birbirimize

geliriz üstesinden

en olmayacak şeylerin.

Parti

belkemiğidir İşçi Sınıfının.

Partidir

bana

ihamet etmeyecek olan tek şey.

Beynimiz

gücümüz

şanımız,

Parti budur işte.

Parti ve Lenin

ikiz kardeştir.

*Acaba hangisine
daha çok deęer verir
tarih ana?*

*Biz Lenin diyorsak
Parti demektir bu,
Parti diyorsak
bu, Lenin demektir
aynı zamanda.*

.....

Çev: Ataool Berhamoęlu